

Després de passar-me tot un final de setmana -i ho dic ben literalment- treballant per a l'escola amb la única finalitat de no haver de sentir-me a dir:

- "es que els del GPSP no compliu mai"
- "a veure si aquesta feina ens la portaràn feta els Reis..."
- "mai se sap quan es pot comptar amb vosaltres"
- etc. etc.

Després d'haver dedicat la setmana anterior unes 22 hores a enllestir una feina (i voldria dir que el meu contracte d'aquest any n'enclou únicament 12).

Després de constatar que, tot i aixó, la feina no és feta amb la profunditat que requereixen alguns dels problemes apareguts ... i que aixó es notarà tan bon punt en parlem amb els mestres ... i la responsabilitat serà, una vegada més, meva.

Després de pensar tot aixó, que segurament no us afecta gaire i que, probablement, la major part d'entre vosaltres atribuireu a un moment de depressió, he decidit de deixar-ho correr.

Si el que heu llegit us deixa tranquils, no cal que seguïu llegint, el que segueix són consideracions d'un altre ordre.

Joaquim Prati

12 Desembre de 1977.

Per si hi ha algú interessat en un punt de vista personal sobre "el meu problema", voldria afegir algunes coses:

1ª El GPSP és un ent estrany que es mou en un buit bastant paorós per als que han de viure'l.

- D'una banda se n'espera tot i d'altra no s'hi confia gens.
- A més a més és un fàcil cap d'esquella per als problemes que, per ésser de tots, ningú no vol entomar.

2ª Al GPSP, ni a CLL en general, no hi ha gaire possibilitats de dur una feina de profundització, engrescadora i creativa. A mí em sembla que és degut a un déficit fonamental de comunicació en tots els nivells que permet arbitrarietats de tota mena i magnitud.

3ª L'estatut de que gaudeix el GPSP a l'escola és senzillament immoral: mentre paràsits inconscients poden veure el seu sou multiplicat, persones com en Salvador Auberni han de passar per on "el destí" li ha senyalat.

(A mí em sembla que el destí, però, té noms i cognoms).

4ª De tot l'anterior se'n pot deduir el malestar que suposa ésser-hi. I encara podria afegir que, molt sovint, un té la sensació d'ésser una minyona inútil.

Inútil i costosa perquè redueix el pastel a repartir, qüestió essencial de la nostra pedagogia.

5ª En resum, la més elemental comparació de costos i beneficis, a un nivell estrictament personal, m'aconsella de deixar-ho el més aviat possible.

Aixó sí, em quedaré fins a liquidar els meus compromisos pendents: sociometria de 2ª etapa i qüestionaris d'observació dels grups a la 1ª etapa.

- 6ª No em considero lligat a res més per la raó de que la funcionalitat que poden tenir les altres feines és tan dubtosa que no val la pena d'esmerçar-hi cap esforç.
- 7ª Hi ha la idea que la gent passa pel GPSP per a formar-se i que, un cop està formada, en marxa: pobre CLL, paga l'aprenentatge de novells ingrats!. I amb el precedent d'en Carbonell!
Jo crec que aixó és parcialment cert, de forma que estic disposat a compensar-ho d'alguna manera. A títol d'anticipació, i mentre la comissió económic no hagi determinat quin és el valor del que jo he après, adjunto un taló de pts. 10.000 (aproximadament 1/2 del que m'han costat els estudis a la Universitat, concepte que pot ésser un indicador).
D'aquesta manera, deixant de banda un prurit d'honradesa del que no vull vantar-me, crec que faig una contribució petita però efectiva al que, ja ho he dit, em sembla que és el nus de la pedagogia de l'escola: les discussions salarials.
- 8ª Com que tot aixó té un cert aire de disposició testamentària, em crec autoritzat a suggerir un mòdul de repartiment: que sigui distribuït proporcionalment entre tots però en funció del temps total de xerrameca que ha ocupat cadascú en les reunions de pressupost i de discussió de sistemes salarials.
- 9ª Gràcies per l'atenció que m'heu prestat.

Josep M. Vass